

Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρρηθὺς,
 "Ὅχι ὅπως σὺ ὑπόταν ὑπὸ ἄλλου προσβλήθῃς,
 "Ἦτοι μὲ φωνὴν καὶ ὕβρει, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν·
 α' Ἐλα, φίλη, νὰ σοῦ δείξω τὴν μικρὰν μου κατοικίαν...

«Παρατήρησέ την... βλέπεις πόσον εἶναι καθαρά;
 αΚ εἰς τὴν τάξιν των βαλμένα εἶναι ὅλα μὴ χαρά;
 αΚύτταξε αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας,
 α' Ἐχω διὰ τὸν χειμῶνα ἀρκετὰς ζωτροφίας...

α' Ἀπὸ τὰς τροφὰς ἐκεῖνας ζῶ ἀφθόνως καὶ ἐγώ,
 αΚαὶ τὴν τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκυτάτην χορηγῶ...
 α' Ἴσως εἶναι ἡ μορφή μου ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ὅμως
 α' Ὅλοι λέγουσι ὅτι εἶμαι φιλεργὸς καὶ οἰκονόμος...

α' Ἀλλ' ἐσένα ἡ ὁποία τόσον μὲ περιφρονεῖς
 αΣὲ δὲν ἤκουσα ποτὲ μου νὰ σὲ ἐπαινῇ κανεὶς!
 αΔιὰ τοῦτο ὅσας λέξεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίας,
 αΔέν τας θεωρῶ διόλου ἀπαντήσεως ἀξίας.

αΜίαν ὅμως νὰ σοῦ δώσω συμβουλήν ἐπιθυμῶ
 αΤῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν καὶ ἀλήθειαν τιμῶ·
 αΕἶναι ἄθλιος ἐκεῖνος, ὅστις δίδει σημασίαν
 αΕἰς τοῦ σώματος τὰ κάλλη καὶ μισεῖ τὴν ἐργασίαν...

Π. Ι. Φ.

ΜΙΚΡΟΣ ΤΙΣ ΗΡΩΣ.

Παιδίον τι, τὸ ὁποῖον ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν καρδίαν
 του τὸν Χριστόν, ἦτον ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν
 του προσευχόμενον, ὅτε ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος ἐμί-
 σει τὴν θρησκείαν, εἰσῆλθε καὶ εἶπεν ἀμέσως πρὸς
 αὐτὸ, νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προσεύχεται, προσθέσας,
 α' Ἐάν σὲ εὖρω πάλιν προσευχόμενον, θὰ σὲ διώξω
 ἀπὸ τὴν οἰκίαν.»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατήρ ἐπιστρέψας ἀπὸ
 τὰς ἐργασίας του εὗρε πάλιν τὸν υἱόν του γονυκλι-
 τῇ καὶ ἀμέσως τὸν εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ τὴν
 ἀδελφὴν του, ἤτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διατα-
 γὰς τοῦ πατρὸς του, ὅτε ὁ πατήρ του κλαίων τῷ εἶ-
 πεν, α' Ἰωάννη, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν,
 Εἴσαι μικρὸς ἥρως.»

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ παιδὸς
 ἦτον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινε καὶ ὁ πατήρ του ἄν-
 θρωπος προσευχῆς.

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ.

Ἡμεῖς θαυμάζομεν, καὶ δικαίως, τὸν βαθμὸν τῆς
 λεπτότητος, λειότητος καὶ ὠραιότητος, εἰς ὃν ἔφθα-
 σεν ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη· ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ καλ-
 λιστα καὶ ἐντελέστατα ἔργα αὐτῆς φαίνονται χον-
 δροειδῇ καὶ ἄμοιρα καλλονῆς παραβαλλόμενα μὲ τὰ
 ἔργα τῆς φύσεως· τὴν ἀνακάλυψιν τῆς διαφορᾶς ταύ-

της χρεωστοῦμεν εἰς τὸ μικροσκοπίον. Ἰδοὺ μερικά
 παραδείγματα. Ἐάν ἐξετάσωμεν διὰ τοῦ μικροσκο-
 πείου τὴν λεπτοτάτην βελόνην, βλέπομεν αὐτὴν ὁ-
 μοιάζουσαν μὲ ἀνώμαλον βάρβδον σιδήρου, ἐνῶ τὸ
 κέντρον τῆς μελίσης διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργαλείου πα-
 ρουσιάζει καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος ἐπιφάνειαν λειο-
 τάτην, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας, καὶ τελειώ-
 νει εἰς ἀδιόρατόν τι ἄκρον.

Ἡ λεπτοτάτη κλωστή, ἥτις κατασκευάζεται διὰ
 τῆς ἐντελεστάτης μηχανῆς, φαίνεται ὑπὸ τὸ μικροσκο-
 πιον χονδροτέρα καὶ ἀνωμαλωτέρα τῶν κοινῶν σχοι-
 νίων ἐκ κανάθειας—ἐνῶ ἡ ὑπὸ τοῦ μεταξοσκώληκος
 κατασκευαζομένη κλωστή οὐδεμίαν καθ' ὅλον τὸ μῆ-
 κός της παρουσιάζει ἀνωμαλίαν ἢ ἀνισότητά πάχους.

Αἱ μικρόταται στιγμαὶ, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ
 κάμωμεν μὲ κονδύλιον, φαίνονται ἀνώμαλοι δίσκοι,
 ἐνῶ τὰ εἰς τὰ περὰ τῶν ἐντόμων στίγματα παρου-
 σιάζονται ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς κυκλικὰ.

Ἡ λεπτοτάτη ζωγραφία παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ μι-
 κροσκοπίον τραχεῖα καὶ ἀνώμαλος, ἄμοιρος καλλο-
 νῆς περὶ τε τὴν τέχνην καὶ τὸν χρωματισμὸν, τὸ δὲ
 ὠραιότατον βερνίκιον φαίνεται ἀπλῇ ἀνωμαλίᾳ· ἐνῶ
 ὅσον περισσότερον καὶ ἀκριβέστερον ἐξετάζομεν τὰ ἔργα
 τοῦ Θεοῦ, τοσοῦτον εὐρίσκομεν αὐτὰ ἐντελέστερα,
 ἀμύμητα.

Εἰς τὰ ἅπαντα εἶδη τῶν ἐντόμων ὁποία ἀναλογία,
 ἀκρίβεια, ὁμοιόμορφον καὶ συμμετρίαν εἰς ἅπαντα τὰ
 ὄργανα! Ὅποια ἀφθονία χρωμάτων ἐπὶ τῶν σωμα-
 των, τῶν πτερῶν, καὶ τῶν κεφαλῶν, τῶν τε πτηνῶν
 καὶ ἐντόμων! Πόσον ὑψηλὴ ἡ τελειότης! πόσον ἀ-
 μύμητος ἡ στιλπνότης! πόσον ἐξαιρετὰ ἅπαντα τὰ ἔρ-
 γα τοῦ Θεοῦ! Ὅλα ἐγένοντο μὲ σοφίαν καὶ ἀγαθό-
 τητα καὶ ἡ θεωρία καὶ ἐξέτασις αὐτῶν πρέπει νὰ μᾶς
 κινή εἰς θαυμασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτόν.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ;

Μία διδασκάλισσα ἐνὸς Κυριακοῦ σχολείου ἡρώ-
 τησε μίαν φορὰν τὰ κοράσια τῆς τάξεώς της, εἰς
 ποίαν ἡλικίαν ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσωσι τὴν
 καρδίαν των εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ γείνωσιν εὐσεβεῖς
 Χριστιανοί; Ἐπαιδὴ δ' ἐκεῖνα ἐσιώπων, ἡ διδασκά-
 λισσα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὰ, ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ με-
 γαλειτέρου.

—Τί λέγεις σὺ, Μαρία, πότε πρέπει νὰ δώσω-
 μεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν;

—Ὅταν ἦμεθα 13 ἐτῶν,—εἶπεν ἡ Μαρία.

—Σὺ δὲ Ἰωάννη, πότε νομίζεις;

—Ὅταν ἦμεθα 10 ἐτῶν,—εἶπεν ἐκεῖνος.

—Καὶ σὺ, Σουσάνα, τί νομίζεις περὶ τούτου;

—Ὅταν ἤμθα 6 ἐτῶν, — ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Τελευταίον ἦλθε καὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐν τῇ κλάσει.

—Σὺ δὲ, μικρά μου Ληζία, πότε νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ἀφαισώμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν; ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα.

—Εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῶμεν, ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, καὶ γνωρίσωμεν πῶς εἶναι ὁ Θεός! —εἶπεν ἡ Λ.

Πόσον ὠραία καὶ πόσον πιστὴ ἡ ἀπόκρισις! Ναί, εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῇ τις ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ γνωρίσῃ τίς εἶναι ὁ Θεός, ὅτι εἶναι Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, δύνανται καὶ πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γείνη ἀληθὴς καὶ εὐσεβεὶς χριστιανός.

*Ἑλληνικὴ Φιλόμουσος: Ἑταιρία
ὕπὸ τὸν τίτλον «Παλλάς».*

Οἱ ἀπανταχοῦ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερ. τῶν Παιδῶν γνωρίζουσι πόσον καλὸν εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ πόσον ὠφέλιμα τὰ γράμματα. Ἡ παροιμία «ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον,» εἶναι ἀληθὴς, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι παντοῦ ἤρχισαν ἤδη νὰ συσταίνουσι σχολεῖα, διὰ νὰ σπουδάζουσι τὰ παιδιά καὶ οἱ νέοι καὶ οὕτω ν' ἀποφεύγουν τὰ κακὰ τῆς ἀμαθείας.

Εἰς τὰ πλεῖστα Κράτη τῆς Εὐρώπης ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ λαοῦ γίνεται δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου καὶ εἰς τὰ περισσότερα μέρη οἱ νόμοι ἀναγκάζουσι τοὺς γονεῖς, ἐπὶ ποινῇ προστίμου, νὰ στέλλουσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα μέχρι τοῦ 13—14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὴν Τουρκίαν ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ ἐθνικότητες καὶ πολλὰ θρησκευτάματα ἡ Κυβέρνησις δυσκολεύεται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ μέτρον τοῦτο. Ὅθεν ἐκάστη ἐθνικότης εἶναι ἠναγκασμένη νὰ προμηθεύῃ τὰ μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ τέκνα τῶν ἰδίων τῆς μελῶν.

Εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην εὐρίσκονται καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ πρὸς πλήρωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνάγκης, συνέστησαν πρό τινος καιροῦ ἀπανταχοῦ σύλλογοι πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων, διὰ τῶν ὁποίων νὰ συστηθῶσι καὶ διατηρῶνται σχολεῖα παντοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν Ἕλληνες.

Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον σύλλογος, ὁστις συνεστήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὁ σκοπὸς δὲ αὐτοῦ εἶναι γενικώτερος — νὰ βοηθῇ δηλ. τὰς ἀλλαχοῦ ἀδυνατάς ἐλληνικὰς κοινότητας πρὸς ἴδρυσιν καὶ διατήρησιν σχολείων, καὶ ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ἕλ-

ληνας καὶ ἰδίως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι νὰ τὸν βοηθώμεν.

Ἰδόντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῶν συλλόγων τούτων ἐν Τουρκίᾳ συνιστῶμεν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σύλλογον οὐ μόνον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διανοητικὴν ἀναπτύξιν τῶν ὁμογενῶν μας ἐν Τουρκίᾳ.

Δίκαιον εἶναι ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἰς τὰ οὕτω πῶς συσταίνόμενα σχολεῖα δύνανται νὰ φοιτῶσι καὶ παιδιά ἄλλων ἐθνικοτήτων, οἷον Ἑβραίων, Γούρκων, Ἀρμενίων καὶ Φράγκων, χωρὶς νὰ πληρώνωσι διδασκτὰ· ὥστε διὰ τῆς συστάσεως τῶν σχολείων τούτων ἐκτείνονται τὰ καλὰ τῆς μαθήσεως εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰς συνεισφορὰς των δύνανται νὰ πέμπωσι διὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν.

Οἱ ἐπόμενοι μικροὶ συνδρομηταὶ μας, οἵτινες ἔλυσαν τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡξιώθησαν τῶν ἑξῆς βραβείων.

1) Εὐθαλία Βεργίδου ἐκ Δεμερδεσίου — Ἱερὰ Γράμματα χρυσοδεμένα.

2) Θεολόγης Δερέμπης — ἐκ Δεμερδεσίου — Ταμειῶν.

3) Ἀσπασία Ἰωαννίδου, ἐξ Ἀθηνῶν — Ρόε's tales.

4) Ὀμηρὸς Πεντζιπέρης ἐκ Δεμερδεσίου — Θεμέλια τῆς Ἱστορίας.

5) Ν. Ι. Δημητριάδης, ἐξ Ἀλεξανδρείας. Θεμέλια Ἱστορίας.

6) Γ. Ρωμανὸς, Σύρου, Θεμέλια Ἱστορίας.

7) Εὐρυδίκη Σταματοπούλου, Ἀθηνῶν, (The infant's Magazine 1871.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ὅτι ν' ἀντικρύσῃ πρὸς με ἤθελε τὴν τόλμην ἔχει,
περιπαίζω, κ' ὅτι πράξῃ
ν' ἀντιπράξω·
καὶ θὰ μεταφέρω τόσον, ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχει
δίχως θέσιν ἢ ν' ἀλλάξῃ
ἢ ν' ἀλλάξω. Σ.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Εἰς ποῖον μέρος τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον τὴν φράσιν «Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων,» ἥτις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν *עֲלֵיזָבָה*;

2) Πότε καὶ παρὰ τίνας ἐγκαταστάθη κατὰ πρῶτον ἡ εἰδωλολατρεῖα μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν;

3) Ποία διδασκαλία γυνὴ μεταξὺ τῶν Ἑβραίων ἐκτυπήθη ἀπὸ λέπραν ἕνεκα τῆς ἀλαστονείας τῆς;